

Kommittédirektiv

Informationsskyldighet för skatterådgivare

Dir.
2017:38

Beslut vid regeringssammanträde den 6 april 2017.

Sammanfattning

En särskild utredare ska se över möjligheterna att införa en skyldighet för bl.a. skatterådgivare att informera Skatteverket om skatteupplägg. Syftet med en sådan informationsskyldighet är att bekämpa skatteflykt, skattefusk och skatteundandragande.

Utredaren ska bl.a.

- analysera och redogöra för om en informationsskyldighet för skatterådgivare skulle kunna utgöra ett komplement till de uppgiftsskyldigheter som redan finns i skatteförfarandelagen (2011:1244),
- analysera och redogöra för om en informationsskyldighet skulle kunna förbättra Skatteverkets kontrollverksamhet i syfte att säkra ett korrekt uttag av skatter och avgifter,
- analysera och redogöra för olika alternativ men lämna ett förslag, inklusive författningsreglering, på hur regler om informationsskyldighet skulle kunna utformas,
- överväga om även företag eller koncerner som tar fram skatteupplägg för egen användning bör omfattas av informationsskyldigheten,
- utforma reglerna om informationsskyldighet så att även gränsöverskridande skatteupplägg träffas, och
- analysera och bedöma hur den information som ska lämnas ska kunna användas av Skatteverket för att nå avsedda effekter samt vid behov lämna förslag på författningsändringar.

Uppdraget ska redovisas senast den 31 oktober 2018.

Behov av åtgärder för att bekämpa skattefusk och skatteundandragande

Skattepolitikens främsta syfte är att finansiera den gemensamma välfärden, olika samhällsfunktioner och andra offentliga utgifter. Skatterna ska tas ut på ett sätt som är förenligt med de övergripande målen för regeringens ekonomiska politik. Skattepolitiken ska vid sidan om att säkra goda och stabila skatteintäkter även skapa förutsättningar för en hållbar tillväxt och hög sysselsättning, ett rättvist fördelat välstånd samt bidra till ett miljömässigt och socialt hållbart samhälle.

För att skattepolitiken på ett effektivt sätt ska kunna stödja den ekonomiska politiken bör den utformas enligt ett antal vägledande principer, bl.a. ska medborgarna och företagen ha ett högt förtroende för skattesystemet. Skatter ska tas ut på ett rättssäkert sätt. Ett högt förtroende är nödvändigt för att skatterna långsiktigt ska kunna finansiera den gemensamma välfärden, olika samhällsfunktioner och andra offentliga utgifter. För att stärka legitimiteten ska regelverket vara möjligt att förstå och inte leda till onödigt stora administrativa kostnader för dem som tillämpar reglerna. Detta ska särskilt beaktas vid utformningen av nya skatteregler. Nyttan av förenklingar ska dock alltid vägas mot behovet av att värna skatteintäkterna, åstadkomma rättvisa mellan skattskyldiga samt motverka skattefusk och skatteundandragande.

Ett högt förtroende för skattesystemet kräver också åtgärder för att bekämpa skattebrott, skattefusk och skatteundandraganden. En minskning av det s.k. skattefelet, dvs. skillnaden mellan de fastställda och de teoretiskt riktiga skattebeloppen, kan bl.a. bredda skattebaserna. En minskning av skattefelet kan i första hand uppfattas som en uppgift för Skatteverket. Men det är också en central uppgift för lagstiftaren, då det är de materiella reglernas utformning som bestämmer utrymmet för bl.a. skatteplanering. Även det internationella arbetet för att motverka skattefusk och skatteundandragande är viktigt. För att stärka legitimiteten ska reglerna bl.a. vara generella och tydliga (prop. 2014/15:100 s. 104 f.). Regelverket måste vidare vara förenligt med EU-rätten och den europeiska konventionen av den

4 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Den ökande globaliseringen och internationella rörligheten har bl.a. skapat goda investerings- och expansionsmöjligheter för svenska företag i utlandet och för utländska företag i Sverige. Samtidigt har det uppstått allt fler möjligheter att använda aggressiv skatteplanering för att flytta vinster från Sverige till länder med låg skatt. Sådana upplägg snedvrider konkurrensen och missgynnar den stora majoriteten av svenska företag som vill göra rätt för sig. Därför behövs effektiva och ändamålsenliga regler mot skattefusk och skatteundandragande, men också kontrollverktyg och informationsutbyte mellan myndigheter på internationell nivå. Det är viktigt att Skatteverket fullt ut använder alla möjligheter för att skärpa arbetet mot internationell skatteflykt och skatteundandragande (prop. 2015/16:100 s. 45).

Den 28 april 2016 presenterades regeringens 10-punktsprogram mot skatteflykt, skatteundandragande och penningtvätt.

OECD/G20:s regler om informationsskyldighet (Mandatory Disclosure Rules)

Ett viktigt internationellt arbete har bedrivits genom OECD/G20:s projekt mot skattebaserosion och vinstflyttning, det s.k. BEPS-projektet (Base Erosion and Profit Shifting). Detta projekt genomfördes utifrån en handlingsplan med 15 åtgärder med målet att vinster ska beskattas där den ekonomiska aktiviteten äger rum och mervärdet uppstår. Inom ramen för åtgärd 12 tog OECD/G20 fram rekommendationer om ”Mandatory Disclosure Rules”, vilket kan beskrivas som regler om informationsskyldighet. Innebörden är att skatterådgivare eller skattskyldiga (användarna av skatteupplägg) eller både skatterådgivare och skattskyldiga, ska lämna information till skattemyndigheten om skatteupplägg som erbjuds eller används. Rekommendationerna är framtagna för att utgöra ett stöd för de länder som vill införa regler om informationsskyldighet. I det följande används förenklat begreppet

”informationsskyldighet för skatterådgivare” men en informationsskyldighet kan även komma att träffa skattskyldiga.

OECD/G20:s rekommendationer om nationella regler om informationsskyldighet för skatterådgivare finns samlade i en av BEPS-projektets slutrapporter som offentliggjordes den 5 oktober 2015, ”Mandatory Disclosure Rules ACTION 12: 2015 Final Report”, härfter kallad OECD:s rapport. I rapporten finns även rekommendationer om hur man utformar regler om informationsskyldighet för skatterådgivare för att träffa gränsöverskridande skatteupplägg. I rapporten redogörs bl.a. för hur olika länder har valt att utforma sina nationella regler om informationsskyldighet för skatterådgivare samt för vissa av dessa länders erfarenheter av hur reglerna har fungerat. Bland OECD- och G20-länderna hade, i oktober 2015, åtta länder infört regler om informationsskyldighet för skatterådgivare. USA var först ut 1984, sedan följde Kanada 1989 och därefter har även Sydafrika, Storbritannien, Portugal, Irland, Israel och Sydkorea infört sådana regler.

I OECD:s rapport beskrivs syftena med regler om informationsskyldighet för skatterådgivare enligt följande. Det huvudsakliga syftet är att aggressiv skatteplanering på ett tidigt stadium ska komma till skattemyndighetens kännedom samt att skattemyndigheten ska få information om vilka som tillhandahåller denna typ av skatteupplägg och vilka användarna är. Dessutom kan sådan tidig information möjliggöra för skattemyndigheten att snabbare svara på förändrade beteenden hos skattskyldiga, t.ex. genom ställningstaganden. Informationen kan även innebära att skattemyndigheten tidigare kan uppmärksamma behov av författningsändringar. Lagstiftaren har då också möjlighet att besluta om författningsändringar i ett tidigare skede, innan ett visst beteende har vunnit stor spridning. Ett annat syfte med att införa informationsskyldighet för skatterådgivare är den avskräckande effekt som reglerna har. Användandet av upplägg för aggressiv skatteplanering kan minska om skattskyldiga vet att information om upplägget lämnas till skattemyndigheten. Myndigheten kan göra en annan bedömning av skattekonsekvenserna än vad rådgivaren har gjort och med anledning av det vidta lämpliga kontrollåtgärder. Regler

om informationsskyldighet för skatterådgivare kan även medföra att skatterådgivare som tillhandahåller skatteupplägg för aggressiv skatteplanering hamnar under press. Detta förutsätter dock att skattemyndigheten eller lagstiftaren vidtar snabba motåtgärder när nya sätt att undandra skatt uppmärksammas.

Även inom EU har ett arbete om informationsskyldighet för skatterådgivare inletts. Europeiska kommissionen har haft en offentlig konsultation om mer transparens i skatterådgivarnas verksamhet och möjligen kommer kommissionen under 2017 att komma med beslut om hur arbetet med informationskyldighet för skatterådgivare ska fortskrida.

Behovet av att utreda frågan om informationsskyldighet för skatterådgivare

Ett högt förtroende för skattesystemet kräver åtgärder för att bekämpa skatteflykt, skattefusk och skatteundragande. Användningen av aggressiv skatteplanering snedvrider konkurrensen och missgynnar dem som vill göra rätt för sig.

Informationsskyldighet för skatterådgivare är ett kontrollverktyg som i dag finns i ett antal OECD- och G20-länder och som, med rätt utformning, sannolikt kan bli ett effektivt kontrollverktyg även i Sverige. Information från skatterådgivare om skatteupplägg skulle bl.a. kunna utgöra underlag för Skatteverket att reagera snabbt mot skatteflykt och skatteundragande. Regeringen anser därför att det finns anledning att se över möjligheterna att införa en skyldighet för bl.a. skatterådgivare att informera Skatteverket om skatteupplägg.

I 2016 års ekonomiska vårproposition aviserade regeringen att OECD:s rekommendation om att skatterådgivare ska vara skyldiga att informera skattemyndigheten om skatteupplägg ska utredas (prop. 2015/16:100 s. 45). Se även punkt 3 i 10-punktsprogrammet mot bl.a. skatteflykt och prop. 2016/17:1 Förslag till statens budget, finansplan m.m. s. 424.

Utredningsuppdraget

Skulle regler om informationsskyldighet för skatterådgivare vara till nytta för att bekämpa skatteflykt, skattefusk och skatteundandragande?

I OECD:s rapport beskrivs vad som kan uppnås med regler om informationsskyldighet för skatterådgivare. Det är emellertid en generell beskrivning utan hänsyn tagen till olika länders skattesystem. För att kunna avgöra om sådana regler skulle vara till nytta för att bekämpa skatteflykt, skattefusk och skatteundandragande i Sverige behöver en analys göras med utgångspunkt i svenska förhållanden och det svenska skatteförfarandet. Vissa länder har infört regler om informationsskyldighet för skatterådgivare. Det är vid genomförandet av detta uppdrag lämpligt att studera andra länders erfarenheter av hur informationsskyldigheten har fungerat.

I skatteförfarandelagen (2011:1244) finns flera skyldigheter om att lämna uppgifter till Skatteverket, t.ex. skyldighet att lämna olika sorters deklarationer, kontrolluppgifter, särskilda uppgifter och informationsuppgifter. Syftet med de olika uppgiftsskyldigheterna skiljer sig åt. Uppgiftsskyldigheten är en central beståndsdel i skattesystemet. Vårt beskattningssystem bygger till stor del på uppgifter som de enskilda ska lämna.

En skyldighet för skatterådgivare att lämna information till Skatteverket skulle också innebära en form av uppgiftsskyldighet. Utredaren ska därför analysera och redogöra för om en informationsskyldighet för skatterådgivare skulle kunna utgöra ett komplement till de uppgiftsskyldigheter som redan finns i skatteförfarandelagen. Utredaren ska även analysera och redogöra för om informationsskyldigheten skulle kunna förbättra Skatteverkets kontrollverksamhet i syfte att säkra ett korrekt uttag av skatter och avgifter. Det kan tänkas att informationsskyldigheten skulle kunna utgöra ett komplement till gällande kontrollverktyg, t.ex. revision.

Ett av syftena med en informationsskyldighet är att möjliggöra för skattemyndigheten att snabbare svara på förändrade beteenden hos skattskyldiga, t.ex. genom ställningstaganden. Genom förhandsbeskedsinstitutet och Skatteverkets rättsliga

svar på enskildas frågor får Skatteverket redan i dag en viss inblick i olika skatteupplägg. Lagstiftaren skulle också kunna besluta om författningsändringar i ett tidigare skede, innan ett visst beteende har vunnit stor spridning. Utredaren ska analysera och redogöra för om informationsskyldigheten skulle kunna bidra till en ökad rättssäkerhet för skattskyldiga.

Ett antal aktörer skulle komma att påverkas av regler om informationsskyldighet, särskilt skatterådgivarna och deras kunder, dvs. användarna av skatteuppläggen, samt Skatteverket. Utredaren ska därför analysera och redogöra för hur dessa aktörer skulle påverkas av sådana regler. Det kan t.ex. tänkas att användandet av skatteupplägg och av s.k. öppna yrkanden i deklarerationer kan komma att förändras med regler om informationsskyldighet.

Vid genomförandet av uppdraget ska den internationella utvecklingen på området, inom EU och OECD, tas i beaktande.

Utredaren ska därför

- analysera och redogöra för om en informationsskyldighet för skatterådgivare skulle kunna utgöra ett komplement till de uppgiftsskyldigheter som redan finns i skatteförfarandelagen,
- analysera och redogöra för om en informationsskyldighet skulle kunna förbättra Skatteverkets kontrollverksamhet i syfte att säkra ett korrekt uttag av skatter och avgifter,
- analysera och redogöra för om en informationsskyldighet skulle kunna bidra till en ökad rättssäkerhet för skattskyldiga, och
- analysera och redogöra för hur bl.a. skatterådgivare, skattskyldiga och Skatteverket skulle påverkas av regler om informationsskyldighet för skatterådgivare.

Hur bör regler om informationsskyldighet utformas?

Oavsett om utredaren anser att regler om informationsskyldighet för skatterådgivare skulle vara till nytta för att bekämpa skatteflykt, skattefusk och skatteundandragande eller inte, ska utredaren analysera och redogöra för olika alternativ på hur regler om informationsskyldighet skulle kunna utformas.

Efter en prövning av alternativens fördelar och nackdelar ska utredaren lämna ett förslag inklusive författningsreglering. Reglerna ska vara så enkla, tydliga och lätthanterliga som möjligt, både för uppgiftsskyldiga och tillämpande myndigheter.

I skatteförfarandelagen finns flera skyldigheter om att lämna uppgifter till Skatteverket, t.ex. skyldighet att lämna kontrolluppgifter, olika slags deklarationer, särskilda uppgifter och informationsuppgifter. Syftet med de olika uppgiftsskyldigheterna skiljer sig åt. Utredaren bör även överväga om en informationsskyldighet för skatterådgivare (uppgiftsskyldighet) bör kombineras med någon annan uppgiftsskyldighet, t.ex. informationsuppgifter.

Det arbete som har utförts av OECD/G20 inom ramen för BEPS-projektet och de rekommendationer som har lämnats på området för Mandatory Disclosure Rules får anses utgöra en god grund för ett arbete med att utforma nationella regler om informationsskyldighet för skatterådgivare. Samtidigt måste reglerna utformas utifrån svenska förhållanden och det svenska skatteförfarandet. I OECD:s rapport finns beskrivet att för att syftena med informationsskyldighet för skatterådgivare ska uppnås bör reglerna utformas så att det bl.a. tydliggörs

- vilka som ska lämna information till skattemyndigheten,
- vilken information som ska lämnas,
- vid vilken tidpunkt informationen ska lämnas,
- om det finns skyldigheter för skatterådgivare eller skattskyldiga att lämna vissa uppgifter så att informationen avseende ett visst upplägg kan knytas till en viss skattskyldig,
- vad konsekvenserna av att lämna informationen kan bli, och
- vilka konsekvenserna blir om man inte följer reglerna.

Dessa frågeställningar får betraktas som grundläggande utgångspunkter vid utformningen av ett regelsystem om informationsskyldighet för skatterådgivare. Utredaren måste därför ta ställning till punkterna ovan och utforma reglerna så att de tydligt besvarar varje frågeställning.

Vissa länder har infört regler om informationsskyldighet för skatterådgivare. Bland de OECD- och G20-länder som har ett regelverk på plats finns det olika lösningar för varje punkt ovan. I USA har t.ex. såväl skatterådgivaren som skattskyldiga en skyldighet att lämna information till skattemyndigheten medan det endast är rådgivaren som har den primära skyldigheten i bl.a. Storbritannien och Sydafrika. Med en primär skyldighet hos rådgivaren menas att informationsskyldigheten går över till den skattskyldige enbart om rådgivaren inte fullgör sin skyldighet. I OECD:s rapport nämns fall när informations-skyldigheten kan gå över till den skattskyldige, t.ex. när skatterådgivaren finns i ett annat land, när det inte finns någon skatterådgivare och när skatterådgivaren hävdar att information inte kan lämnas på grund av tystnadsplikt eller advokatsekretess. Utredaren ska i detta sammanhang särskilt överväga om även företag eller koncerner som tar fram skatteupplägg för egen användning bör omfattas av informationsskyldigheten. Om informationsskyldigheten endast omfattar fristående rådgivare, skulle företag som har egna skatteavdelningar kunna komma i ett mer förmånligt läge än företag som inte har egna skatteavdelningar. Regler om informationsskyldighet bör inte bidra till att snedvrیدا konkurrensen eller betraktas som orättvisa utifrån ett likabehandlingsperspektiv. I samband med analysen av vem som bör lämna information till Skatteverket, ska utredaren även beakta hur olika alternativ påverkar Skatteverkets kontrollmöjligheter.

En annan punkt där utformningen av reglerna skiljer sig mycket åt mellan de olika länderna är frågan om vilken information som ska lämnas, t.ex. vilka upplägg som ska omfattas av informationsskyldigheten och vilken information om uppläggen som ska lämnas. I Irland omfattar informations-skyldigheten t.ex. flera olika inkomstslag såsom inkomstskatt och mervärdesskatt, medan i Kanada omfattar informations-skyldigheten endast ett inkomstslag (inkomstskatt). Utformningen av dessa bestämmelser blir avgörande för hur mycket information som ska lämnas till Skatteverket. En övergripande svårighet vid utformningen av reglerna ligger i den avvägning som måste göras mellan önskan att få information om skatte-

upplägg och risken för att Skatteverket ska få så mycket information att det blir ohanterligt. En noggrann avvägning måste därför göras mellan nyttan och de administrativa kostnaderna som uppkommer för såväl de uppgiftsskyldiga som Skatteverket.

Av OECD:s rapport framgår att informationen gärna ska lämnas till skattemyndigheten i ett så tidigt skede som möjligt. Vilken som är den lämpligaste tidpunkten beror dock på vem som ska lämna informationen, om det är en skatterådgivare eller om det är en skattskyldig. Även frågan om hur regleringen bör se ut avseende hur ett visst upplägg ska kunna knytas till en viss skattskyldig är beroende av vem som åläggs att lämna informationen. Utredaren måste i dessa delar utforma reglerna utifrån det vägval som görs i fråga om vilka som ska lämna information till Skatteverket.

Enligt OECD:s rapport bör det i nationell lagstiftning göras tydligt att fullgörandet av informationsskyldigheten i sig inte innebär ett godkännande av det aktuella skatteupplägget. Det anges även att det bör medföra ekonomiska konsekvenser att inte fullgöra informationsskyldigheten. Utredaren måste i detta sammanhang analysera och ta ställning till vilka konsekvenserna bör bli om informationsskyldigheten inte uppfylls och överväga någon form av sanktionsavgifter. Inom ramen för dessa överväganden måste en analys göras av vilka konsekvenser som i dag kan bli aktuella för skattskyldiga som använder sig av skatteupplägg och skatterådgivare som medverkar till att skatteupplägg används. Skattskyldiga kan t.ex. påföras ett skattetillägg. För auktoriserade revisorer finns en tillsynsmyndighet, Revisorsinspektionen (tidigare Revisorsnämnden), som kan ingripa mot den som åsidosätter sina skyldigheter som revisor. Utredaren måste ta ställning till vad andra former av sanktioner eller disciplinära påföljder ska innebära för uttagandet av sanktionsavgifter. Det finns vidare yrkesetiska regler som branschorganisationen FAR har tagit fram. Av dem framgår bl.a. att en revisor eller en skatterådgivare inte får medverka till ett skatteupplägg, om det är tveksamt att upplägget skulle hålla vid en rättslig prövning. Även dessa etiska regler och deras påverkan på branschen måste analyseras i

samband med utformningen av vilka konsekvenserna bör bli om informationsskyldigheten inte uppfylls. Enligt skatteförfarandelagen kan Skatteverket bl.a. förelägga den som inte har fullgjort en uppgiftsskyldighet att fullgöra skyldigheten eller besluta om revision för att kontrollera att en uppgiftsskyldighet har fullgjorts eller att det finns förutsättningar att fullgöra en uppgiftsskyldighet som kan antas uppkomma. Utredaren ska i detta sammanhang även analysera och ta ställning till om det behövs några nya kontrollverktyg för att Skatteverket ska kunna säkerställa att informationsskyldigheten har fullgjorts eller kan fullgöras.

Vid utformningen av reglerna behöver också dataskyddsregleringen beaktas.

Utredaren ska därför

- analysera och redogöra för olika alternativ men lämna ett förslag, inklusive författningsreglering, på hur regler om informationsskyldighet skulle kunna utformas,
- överväga om informationsskyldigheten för skatterådgivare bör kombineras med någon annan uppgiftsskyldighet, t.ex. informationsuppgifter,
- överväga om även företag eller koncerner som tar fram skatteupplägg för egen användning bör omfattas av informationsskyldigheten,
- analysera och ta ställning till vilka konsekvenserna bör bli om informationsskyldigheten inte uppfylls och överväga någon form av sanktionsavgifter, och
- analysera och ta ställning till om det behövs några nya kontrollverktyg för att Skatteverket ska kunna säkerställa att informationsskyldigheten har fullgjorts eller kan fullgöras.

Gränsöverskridande skatteupplägg och informationsutbyte mellan länder

I arbetet med informationsskyldighet för skatterådgivare inom BEPS-projektet har man också tittat på frågan om hur en sådan skyldighet kan fungera på gränsöverskridande skatteupplägg. Ett särskilt avsnitt i OECD:s rapport ägnas åt sådana upplägg och vissa rekommendationer lämnas om hur regleringen bör

utformas för att träffa skatteplanering med internationella inslag. Det är viktigt att en reglering om informationsskyldighet innebär att information även ska lämnas om gränsöverskridande skatteupplägg. Utredarens förslag till utformning av en reglering om informationsskyldighet behöver därför innefatta även dessa upplägg. Det är vid genomförandet av detta uppdrag lämpligt att studera hur andra länder som har infört en informationsskyldighet har utformat regler som träffar skatteupplägg med gränsöverskridande inslag. Utredaren ska även följa det arbete som pågår internationellt, bl.a. inom EU, och beakta de regeländringar som kan bli aktuella där.

När det gäller gränsöverskridande skatteupplägg är det också viktigt att informationen kan utbytas mellan skattemyndigheter. Ett särskilt avsnitt i OECD:s rapport ägnas åt möjligheter till sådant utbyte, t.ex. inom ramen för OECD:s informationsutbytesnätverk JITSIC (Joint International Taskforce on Shared Intelligence and Collaboration). Utredaren ska analysera och redogöra för vilka möjligheter till utbyte av information som finns när det gäller den information som kan erhållas genom regler om informationsskyldighet för skatterådgivare.

Utredaren ska därför

- utforma reglerna om informationsskyldighet för skatterådgivare så att även gränsöverskridande skatteupplägg träffas, och
- analysera och redogöra för vilka möjligheter till utbyte av information som finns när det gäller den information som kan erhållas genom regler om informationsskyldighet för skatterådgivare.

Hur får informationen användas?

I OECD:s rapport anges att det i reglerna om informationsskyldighet för skatterådgivare även bör tydliggöras hur informationen får användas av skattemyndigheten.

Vid utarbetandet av regler om vilken information som ska lämnas måste även en analys och bedömning göras av hur denna information sedan ska kunna användas av Skatteverket för att nå avsedda effekter. Behovet av författningsändringar,

t.ex. i lagar som reglerar behandling av personuppgifter, behövs analyseras, och om det finns behov av förändrade regler ska sådana föreslås. Utredaren ska även analysera och bedöma om sekretesskyddet för uppgifterna är tillräckligt.

Utredaren ska därför

- analysera och bedöma hur den information som ska lämnas ska kunna användas av Skatteverket för att nå avsedda effekter samt vid behov lämna förslag på författningsändringar, och
- analysera och bedöma om sekretesskyddet för uppgifterna är tillräckligt.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska bedöma de offentligfinansiella konsekvenserna, samhällsekonomiska konsekvenserna och konsekvenserna i övrigt av förslagen. Om förslagen kan förväntas leda till kostnadsökningar för det allmänna, ska utredaren föreslå hur dessa ska finansieras.

Ett antal aktörer kommer att påverkas av regler om informationsskyddighet, särskilt skatterådgivare och deras kunder, dvs. användarna av skatteuppläggen, samt Skatteverket. De administrativa konsekvenserna och andra konsekvenser av sådana regler för dessa aktörer ska belysas.

I konsekvenserna i övrigt ingår att även överväga om följdändringar eller andra författningsändringar krävs med anledning av de ändringar som föreslås. Om så bedöms vara fallet, ska författningsförslag lämnas.

Redovisning av uppdraget

Uppdraget ska redovisas senast den 31 oktober 2018.

(Finansdepartementet)